

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/30/2022
Identifikačné číslo spisu:	4415010083
Dátum vydania rozhodnutia:	22.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4415010083.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Jany Kostolanskej v trestnej veci proti obvinenému A. U. pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom 22. novembra 2022 v Bratislave o dovolaní obvineného A. U. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 2. februára 2021, sp. zn. 1To/90/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného A. U. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Zámky (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 22. októbra 2020, sp. zn. 2T/25/2015, uznal obvineného A. U. vinným zo zločinu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení zákona č. 334/2012 Z. z. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s poukazom na § 38 ods. 5 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

5. júna 2013 v čase okolo 12.30 hod. v obci N. U. Ž. na Ulici C.. K.. L. neoprávnene vnikol do dvora rodinného domu č. XX poškodenej K. I., nar. XX. O. XXXX, trvale bytom N. U. Ž.B., C.. K.. L. č. XX, ktorá v tom čase pracovala v predzáhradke, a to tak, že preskočil od ulice plot o výške 150 cm a vnikol tak dvora rodinného domu, následne prešiel ku garáži, na ktorej sa pokúšal otvoriť dvere a pozemok rodinného domu opustil preskočením plotu až potom, ako poškodená na neho skríkla, pričom tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 16. februára 2006, sp. zn. 3T/192/2005, právoplatným 7. marca 2006, uznaný vinným aj z trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody štyri roky so zaradením na výkon trestu do I. NVS.

Za to a za skutky, z ktorých spáchania bol uznaný vinným pod bodmi 1. a 2. v časti I. rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo 4. júla 2019, sp. zn. 2T/25/2015, právoplatným vo výroku o vine 18.

augusta 2020 v spojitosti s uznesením Krajského soudu v Nitře z 18. augusta 2020, sp. zn. 1To/15/2020, mu ako za jeden pokračovací přečin krádeže spolupáchatelstvím podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súběhu s pokračovacím zločinem porušování domoví svobody spolupáchatelstvím podľa § 20 k § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazem na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s poukazem na § 38 ods. 5 Trestného zákona, okresní soud uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a za zistenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia svobody vo výměre 6 (šest) roků a 6 (šest) měsíců, na výkon kterého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňem strážení.

Súčasne poškodenú K. I. podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený a prokurátorka napadli uvedený rozsudok okresného soudu odvolaniami, ktoré Krajský soud v Nitře (ďalej len „krajský soud“) uznesením z 2. februára 2021, sp. zn. 1To/90/2020, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského soudu, ktoré bolo obvinenému doručené 15. apríla 2021 a jeho obhajcovi 14. apríla 2021, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 3. marca 2022 dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných uviedol, že v minulosti bol odsúdený pre rôznorodú trestnú činnosť, pričom prevahu tvorili trestné činy proti majetku a porušovanie domoví svobody a boli mu opakovane ukladané nepodmienečné tresty odňatia svobody. Poukázal na predchádzajúce rozsudky, ktorými bol uznaný vinným, a to na rozsudok Okresného soudu Nové Zámky zo 16. februára 2006, sp. zn. 3T/192/2005, ktorý sa stal právoplatným 7. marca 2006, s tým, že bol uznaný vinným aj z trestného činu lúpeže spolupáchatelstvím a taktiež z trestného činu porušování domoví svobody a trestného činu krádeže. Za toto mu bol uložený úhrnný trest odňatia svobody v trvání 4 roky so zaradením na výkon do I. NVS. Ďalej rozsudkom Okresného soudu Vělký Krtíš z 11. marca 2013, sp. zn. 9T/126/2012, ktorý sa stal právoplatným 30. mája 2013, v spojitosti s uznesením Krajského soudu v Banské Bystrici z 30. mája 2013, sp. zn. 2To/48/2013, bol uznaný vinným z přečinu krádeže a přečinu porušování domoví svobody. Za toto mu bol uložený súhrnný trest odňatia svobody v trvání 2 (dva) roky 4 (štyri) měsíce, a to v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strážení a súčasne týmito rozhodnutiami bol zrušený rozsudok Okresného soudu Levice z 22. októbra 2012, sp. zn. 3T/171/2012. Následne rozsudkom Okresného soudu Galanta zo 6. septembra 2013, sp. zn. 3T/244/2012, ktorý sa stal právoplatným 24. septembra 2013, bol odsúdený za přečin krádeže a přečin porušování domoví svobody, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia svobody v trvání 2 (dva) roky a 4 (štyri) měsíce a bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strážení a zároveň pri tomto odsúdení bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného soudu Levice z 22. októbra 2012, sp. zn. 3T/171/2012. Po tomto rozsudku následne Okresní soud Nitra trestným rozkazom z 30. júna 2015, sp. zn. 2T/61/2015, ktorý sa stal právoplatným 6. augusta 2015, pri uznaní viny z přečinu krádeže a přečinu porušování domoví svobody upustil soud od uložení súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného soudu Galanta zo 6. septembra 2013, sp. zn. 3T/244/2012.

Ďalej obvinený uviedol, že v České republice bol odsúdený, a to rozsudkom Okresného soudu Pardubice z 3. decembra 2013, sp. zn. 3T/252/2013, ktorý sa stal právoplatným 25. februára 2014. Tento rozsudok bol uložený za skutky, ktoré spáchal v období od 17. mája 2013 do 13. júna 2013, a tieto mu boli kvalifikované ako přečin krádeže, přečin porušování domoví svobody a přečin nebezpečného vyhrážení, a to všetky za účinnosti Trestného zákonníka České republiky. Za toto mu bol uložený trest odňatia svobody v trvání 3 (tri) roky a 6 (šest) měsíců, které vykonával až do svojho vydania na územie Slovenskej republiky. Následne potom na Slovensku vykonával nepodmienečné tresty odňatia svobody, a to do 21. februára 2020. Vzhľadom na skutočnosť, že v období od 25. februára 2014 do 21.

februára 2020 v podstate súbežne vykonával rôzne nepodmienečné tresty odňatia slobody, tak podľa obvineného s najväčšou pravdepodobnosťou, hraničiacou takmer s istotou, mu už trest, vykonávaný v Českej republike nebol započítaný v rámci obdobia od 25. februára 2014 do 21. februára 2020. Vychádzajúc z uvedeného, obvinený dospel k záveru, že tak okresný súd ako aj krajský súd pri svojom rozhodovaní, mu tento trest, ktorý vykonal v inom členskom štáte Európskej únie v dĺžke 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov na základe rozsudku Okresného súdu Pardubice z 3. decembra 2013, sp. zn. 3T/252/2013, nezohľadnil a nezapočítal do trestu, ktorý si v súčasnosti vykonáva na základe napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenia krajského súdu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných poukázala na to, že z dokazovania vyplynulo, že obvinený sa dopustil predmetného skutku, ako aj na to, že má v odpise registra trestov 11 záznamov a poukázala na jeho odsudzujúce rozsudky, ako aj na odsúdenie v Českej republike, a to rozsudok Okresného súdu Pardubice z 3. decembra 2013, sp. zn. 3T/252/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. februára 2014, pre trestný čin krádeže a bol mu uložený trest odňatia slobody 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Poznamenala, že obvinený po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, sa v dňoch 15. mája 2020 a 20. mája 2020 dopustil pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody v spolupáchateľstve, za čo bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 20. júla 2020, sp. zn. 3T/60/2020, právoplatne odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom neprichádzalo vo vzťahu k nemu do úvahy ukladanie súhrnného trestu, pretože obvinený trestný čin spáchal po tom, ako bol v tejto veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

Podľa názoru prokurátorky okresný súd a v nadväznosti krajský súd sa pri svojom rozhodovaní nedopustili žiadnych hmotnoprávnych ani procesných pochybení. Rozhodnutia uvedených súdov považovala za zákonné a odôvodnené, pričom v rámci trestného konania na súde bol správne a úplne zistený skutkový stav a obvinenému bol uložený trest, ktorý rešpektoval všetky ustanovenia Trestného zákona vzťahujúce sa na ukladanie trestov a boli zásadným spôsobom zachované jeho práva na obhajobu. Pokiaľ ide o obsah dovolania toto prokurátorka považuje za účelové, v snahe obvineného zbaviť sa viny a trestnej zodpovednosti.

Čo sa týka argumentácie obvineného, že mu nebol započítaný trest vykonávaný na území Českej republiky v zmysle rozsudku Okresného súdu Pardubice z 3. decembra 2013, sp. zn. 3T/252/2013, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne, považovala prokurátorka za neopodstatnenú, pretože súd nemal žiadny dôvod na započítanie, resp. zohľadnenie tohto trestu v napadnutom rozhodnutí.

Vychádzajúc z uvedeného prokurátorka uviedla, že v danom prípade nie sú naplnené dôvody dovolania tak, ako to má na mysli § 371 Trestného poriadku, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným A. U. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako obvinený využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a/alebo hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je potrebné pripomenúť, že v jeho rámci nemožno namietat neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 58/2007-I a 5/2011).

Vo vzťahu k argumentácii obvineného, že mu tak okresný súd ako aj krajský súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil a nezapočítal trest vykonaný na území Českej republiky na základe rozsudku Okresného súdu Pardubice z 3. decembra 2013, sp. zn. 3T/252/2013, do trestu, ktorý v súčasnosti vykonáva na základe napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu, je potrebné uviesť, že pod dovolateľom označeným dôvodom dovolania nemožno namietat (ne)započítanie trestu a predmetná argumentácia nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Možno pripomenúť, že podľa § 45 Trestného zákona podmienkou pre započítanie už vykonaného, resp. vykonávaného trestu, ktorý bol uložený iným orgánom je, že musí ísť o ten istý skutok a trest, ktorý možno započítať vo vzťahu k druhu ukladaného trestu. Rovnaká podmienka (pre ten istý skutok) platí aj v prípade ak súd započíta trest vykonaný na území cudzieho štátu. Pre odlišnosť skutkov sa v prejednávanej veci o taký prípad nejednalo. V súvislosti s vyššie uvedenou argumentáciou najvyšší súd navyše poukazuje aj na § 42 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie. V

predmetnej trestnej veci išlo o druhý prípad, kedy bol vydaný skorší rozsudok súdom iného členského štátu Európskej únie (rozsudok Okresného súdu Pardubice z 3. decembra 2013, sp. zn. 3T/252/2013, právoplatný 5. februára 2014), teda aplikácia inštitútu súhrnného trestu je ex lege vylúčená.

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za zločin porušovania domovej slobody § 194 ods. 3 Trestného zákona ustanovil zákon trest odňatia slobody na tri roky až osem rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu ako aj okresného súdu uvedených v odôvodneniach rozhodnutí. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného A. U. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.